

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 27. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 3 Juli 1859. Pris för år: 10 R:dr Riksmünt. XIII årgången.

Marskalk Regnaud de Saint-Jean D'Angely.
(Efter en fotografi.)

Marskalk Mac-Mahon, Hertig af Magenta.
(Efter en fotografi.)

Marskalk Mac-Mahon, Hertig af Magenta,

är en af franska arméens populäraste personligheter. Mac-Mahon tillhör antalet af dessa härfröre, som äro i besittning af alla krigares sympatier. Hans militäriska bana är för öfrigt en af de utmärktaste inom den unga franska arméen.

Född 1808 i Frankrike, härstammar Mac-Mahon från en irländsk familj, som kommit till nyssnämnda land med de af-satta Stuartarne. Han ingick i skolan vid Saint-Cyr 1825 och lemnade densamma som stabsofficer. Alltsedan denna tid hafva få militärer deltagit så mycket som han i krigiska bedrifter. Han har stridt nästan öfverallt hvarest franska fanorne hafva svajat, i Belgien, i Algier, i detta sistnämnda land oupphörligt i femton års tid, sedermera på Krim, och nu slutligen i Italien. Sårad af ett skott i bröstet vid stormningen af Constantine, utnämndes han, ehuru han endast hade rang af kapten, till officer af hederslegionen, en sällsynt utmärkelse vid så låg grad och för en så ung man, som han då var.

Prinsarne af konung Ludvig Philips familj värderade mycket den tappre Mac-Mahon, och hertigen af Orleans anförtrodde honom ett öfverbefäl öfver en jägarebataljon, på hvilken plats han tillvann sig de mest berömliga vitsord.

I spetsen för sina jägare utmärkte han sig isynnerhet i striden vid Olivskogen (i Algier) och i flere expeditioner. Batal-

jonschef vid 32 års ålder, öfverstlöjtnant vid 34, var Mac-Mahon alltid en af de yngsta i sin grad. Öfverstlöjtnant (1842) vid fremlingslegionen, som var förlagd till provinsen Constantine, bevistade han många träffningar mot Kabylerne och Araberne tills 1845, då han utnämndes till öfverste vid linien i provinsen Oran, der han utöfvande åtskilliga befäl. Han fick befälet i provinsen Constantine och blef divisionsgeneral 1852, och anförde derefter flere expeditioner mot Kabylerne. Derefter ställdes han under Krimska kriget i spetsen för en infanteridivision och deltog på för alla bekant sätt i stormningen af Malakoff, denna underbart djerfva vapenbragd. År 1857 anförde den outtröttlige Mac-Mahon änyo en division i Kabylien och intog flere starka positioner, hvarigenom Fransmännen kommo i besittning af nya landsträckor i dessa trakter.

I slutet af 1858 var general Mac-Mahon utnämnd till befälhafvare öfver trupperne till lands och sjös i Algerien och i början af innevarande år, då italienska arméen började bildas, utsågs han till chef för 2:dra korpsen, i spetsen för hvilken han nyligen förvärfvat friska lagrar.

Mac-Mahon besitter en förmån, som mycket hyllades af Napoleon I och som äfven är af högt värde, nemligen tur. Alltid hafva de företag, som ledts af honom, haft goda resultat, aldrig hafva de mötts af dessa motgångar, som ofta drabba äfven de bäst uppgjorda planer. Man kan

lätt tänka sig i hur hög grad han härigenom vunnit arméens förtroende. Tapperhet, oegennytt, ädelmod, rättrådighet och flärdfrihet, samt denna grannliga hederskänsla, som i franska arméen hålles i så högt värde — se der denne fältherres stora egenskaper. Han förenar härmed ett angenämt sätt att vara och en nitisk omtänksamhet för soldatens väl. Han besitter förmånen af en stark helsa, som aldrig varit rubbad af det långa vistandet i Algerien; han är mycket verksam och en utomordentligt djerf ryttare. Till häst har han ofta genomrest sin afrikanska provins med den största snabbhet, tillryggaläggande 40—50 lieues på dagen, till lokalauktoriteternas förtviflan, hvilka förgäfvades uppbjodo all förmåga att kunna åtfölja och uppvakta sin outtröttlige chef, som dessutom alltid egnade några timmar åt inspektioner.

Den nye marskalken eger, förutom allt detta, förmåner, som ej äro utan sitt stora inflytande i den tid, hvari vi lefva, nemligen börd, förmögenhet och förbindelser med flere de mest ansedda familjerne af den gamla franska adeln.

Marskalk Regnaud de Saint-Jean d'Angely.

Denne officer, nu nyligen marskalk af Frankrike, är född i Paris den 29 Juli 1794. Säsom underlöjtnant gjorde han, 1812 års fälttåg i Ryssland. Löjtnant följande året, bevistade han i Sachsen de

DEN GULA HANDSKEN.

Af Louise Ernesti.

(Forts. fr. N:o 26.)

kuggningen på kinden, talade hon för sig sjelf, i det hon med ett färgstift tecknade i luften, hur förträfflig! Den låter ana munnens leende, utan att dock visa det. Hur ypperligt har det icke här lyckats att skänka en fläkt af lif åt detta eljest så svåra parti på detta hufvud! Man kan uppfatta denna mun såsom mycket sinnlig, och så har vanligtvis ock skett; dock man kan äfven framställa den fin och med ett själfullt uttryck, och sådan är han här. I sanning, endast en kvinna, och en kvinna som älskar konungen, kan hafva målat detta porträtt! Jag känner det! Ack — jag känner det!

Rosalba Carriera försjönk vid dessa ord i sköna, längesedan förklingade erinringar. Hon lutade sitt hufvud tillbaka mot ryggstödet på stolen, och blickade med halfslutna ögon och ett uttryck af ljuf känsla upp mot det höga.

Den unga flickan bakom stolen hade sakta närmat sig, och gjorde med ett ritstift, som hon tagit från ett närstående bord, några lätta streck på halsduken.

— Jag känner det! fortfor konstnärinnan svärmående; hur ofta har jag kastat ansigten på duken, målade med tröstlöshet, tomhet och trötthet i själen! Men då — då strålade plötsligt emot mig ett öga, som sände kärlekens blickar, o, de blickarne trängde till ditt hjerta, arma Rosalba, och tände der mången smärtsam, mången vansinnig känsla! — Ack, hur annorlunda sammansmälte icke då färgerna, hur annorlunda flög penseln öfver duken; — huru

lade sig rej då ljufva skuggdrag, små smekande färgstrålar liksom kärlekskyssar kring bildens döda linier! — Ja, stackars Rosalba, äfven du har en gång njutit sådana stunder, äfven du har målat sådana bilder! . . .

Åter rörde sig handen bakom stolen, och gjorde några raska drag på konungens bild.

Rosalba Carriera for upp ur sina drömmar, grep efter flickans hand, och utropade:

— Hvad gör du, dåraktiga? Hur vågar du lägga din hand vid detta konstverk? Bort, förmättna! Bort, på det jag ej må vredgas på dig!

Den unga flickan drog sig något litet tillbaka, och då hon såg, att hennes herrskarinnas vrede började lägga sig, frågade hon okonstladt, i det hon sammanknäppte händerna:

— För Guds skull, säg mig då, signora, är denna bild verkligen så bra målad?

— O ja, visst! Men hvad intresserar det dig?

— Hvad det intresserar mig?

förnämsta slagen i det fälttåg, hvarunder segren vid Lützen och det minnesvärda slaget vid Bautzen förekommo, dessa tvenne vapenbragder, hvilka kanhända skulle hafva gifvit en allvarsam stöt åt koalitionen, om ej kavalleriet hade felats för att fullborda motståndarnes nederlag. Dock dessa hjeltemodiga bataljer kunde ej rädda det hotade kejsardömet. Efter att hafva fört kriget till andra länder, skådade Frankrike 1814 en fremmande invasion och måste försvara sina egna landamären. Löjtnant Regnaud de Saint-Jean d'Angely deltog i detta fälttåg ända till Paris' kapitulation. Utänmd under denna tid till kapten, sanktionerades hans utnämning icke af den kungliga regeringen, men de hundrade dagarnes korta välde gaf honom ersättning för strängheten under restaurationen. Vid återkomsten från Elba gjorde Napoleon I vår löjtnant till sin egen ordonnansofficer och tilldelade honom på slagfältet vid Waterloo, hvarifrån kejsardömet ej mera uppreste sig, squadronschefsgrad. Den andra restaurationen nekade bekräftelse åt denna utnämning. I likhet med alla styrelser, som hylla den absoluta myndigheten, förstod man ej, att krigaren tillhör sitt land, icke regentens person, och man lät derföre Regnaud de Saint-Jean d'Angely umgälla den orätt han begått uti att tjena Frankrike under kejsarens. Squadronschefen blef degraderad till löjtnantsrang år 1815 och utströks sedermera ur arméens rullor.

Han återgick till privatlifvet. Men 1825,

då Grekland väpnade sig till sitt sjelfständighetskrig, åtföljde han öfverste Fabvier till detta land och fick i uppdrag att der organisera en korps af europeiskt kavalleri. 1828 gjorde han såsom volontär expeditionen till Morea med franska trupperne. Ludvig Philips regering, 1830, satte en viss storhet uti att godtgöra restaurationens orättvisor mot kejsardömet gamla tjenare. Den återinsatte de Saint-Jean d'Angely i värdigheten af squadronschef. Under sin nya tjänstgöring bevistade han nu fälttåget i Belgien 1831—33; 1832 utnämndes han till öfverste och 1841 till artilleri-brigadgeneral.

Upphöjd till divisionsgeneral 1848, erhöill han följande året befälet öfver landtrupperne i Medelhafsexpeditionskorpsen, och gjorde fälttåget i Italien. Såsom deputerad understödde han den rörelse, som störtade republiken och införde kejsardömet.

1851 var han krigsminister och följande året medlem af senaten. 1854 erhöill han öfverbefälet öfver kejsarliga gärdet. Bulletinen öfver slaget vid Magenta lof- ordar de under denne generals befäl stående trupper. Han upphöjdes vid ifrågasvarande tillfälle till marskalk af Frankrike.

Öfverlemnandet åt Marskalk Mac-Mahon af tre eröfrade fanor,

som framställes på vår planch, var en intressant episod af slaget vid Magenta. Denna eröfring hade verkställts af de under generalens befäl stående trupper. Generalen befinner sig på jernvägschausséen,

ega talang? återtog Magdalena. Det var bekant, signora, att ni ej mottog några elever, och då min talang, i öfverensstämmelse med mina föräldrars önskingar, manade mig till att beträda konstens bana, beslöt jag, att mot er vilja bli er elev.

Jag fick anställning som tjänstflicka hos er, och den tid, som jag hade öfrigt efter mina sysslor, använde jag till att kopiera edra taflor. Ack, jag eger ett helt rum fullt med målningar, hvilka jag sorgfälligt gömmer för allas blickar! — Om slumpen ej hade vållat en upptäckt af min hemlighet, så hade jag, med evig tacksamhet mot er i mitt hjerta, lemnat er tjänst, för att sedan lefva ett sjelfständigt konstnärslif.

Rosalba var Italienska. Hon var liflig, hämdgirig och beherrskades af sina lidelser, men hon var icke elak eller oädel. Då hon hemtat sig från sin förväning, omfamnade hon flickan och sade i det hon tryckte en kyss på hennes panna.

— Du är icke längre min tjänarinna! Den som målar så,

bakom honom hans i slagordning uppställda trupper, till venster om honom ser man fångna Österrikare, i förgrunden en grupp piemontesiska officerare, i taflans bakgrund kyrkan i Magenta. Denna scen var ett uttryck af soldaternas segerglädje och af deras entusiasm för den tappre härföraren.

Andebesvärjaren i 19:de seklets 6:te årtionde.

(Forts. o. sl. fr. No 26.)

Mot en tilltagande sjuklighet erhöill mr. Hume som botemedel — England. Således kom han i April 1855 till London, och bodde der utan omkostnader på ett hotell; likaså hade de troende i Amerika bestått honom hans reskostnader. Han erhöill i London många besök, och, att sluta af tidningsartiklar från den tiden, var hvar och en nöjd med de underverk man bevittnade. En mr Rymer, advokat till yrket, egnade Humes "uppenbarelser" ett serdeles ifrigt studium, och skref en broschyr i ämnet. Han omtalar deri, att, efter många underverk af bordvandrande och bordflygande slag, harmonikaspel af osynliga händer m. m. d., följande en afton tilldrog sig, såsom han sjelf berättar:

"Bordet stod ännu vid fönstret i skymningen. En af mina döttrar berördes af en osynlig hand. Toner förnummos; äfven ett ackordion lät af sig sjelf höra sig. Genom klapptoner på bordet stafvade vi oss till följande: "Some will show you their hands to-night." (Några skola

är min jemlike, min syster. Jag helsar dig som sådan, Magdalena.

— O, det är för mycket lycka! — utropade flickan och kysste signora Rosalbas hand.

— Dina föräldrar äro således icke, som jag trodde, från Padua?

— Jo, men det namn, jag bär, är ett antaget.

— Och hvem är du då? — Hur heter du?

— Låt det blifva min hemlighet, signora! Ni har nu erfart mycket hvad mig beträffar; lät det förblifva dervid.

Med dessa ord gick flickan ut ur rummet och kvarlemnade Rosalba, obeslutsam om hvad som nu var att göra. Hon öfverlade med sig sjelf om hon skulle behålla hos sig denna underbara, hemlighetsfulla varelse, eller ju för dess heldre aflägsna Magdalena. Hon genomgick i minnet alla de månader hvarunder den unga flickans uppförande hade varit henne påfallande, huru denna ofta hade försummat sig, utan att kunna redogöra för hvar

(Fortsättning pag. 244).

— Tala! utropade konstnärinnan, som började bli uppmärksam. Vet du kanhända hvem som målat denna tafla och huru den kommit i mitt rum?

Flickan nickade jakande. Rosalba sprang upp.

— Hvem? frågade hon häftigt. Hvem är han, som här i detta kalla land vågar att måla lika bra som jag? Hvem är det?

— Det är ingen man, signora!

— Ännu sämre! En kvinna således? Jag kunde hata, förfölja, döda henne! — Huru heter hon? Hvar är hon?

— Hon står framför er! sade flickan lugnt. Det är jag, tillade hon med stolt värdighet.

Rosalba Carrieria vacklade tillbaka och föll ned på sin stol; derpå framtog hon sin näsduk och for dermed hastigt öfver panna och ögon. Med öppen mun stirrade hon på flickan, och först efter flera sekunders paus var hon i stånd att frambringa det enda ordet »du»?

— Är det då så omöjligt, att en fattig flicka kan

Öfverlemnandet åt General Mac-Mahon af tre vid Magenta eröfrade österrikiska fanor.

visa er sina händer i afton.) Bordet började nu att flere gånger höja sig. Straxt der-efter blef en hand synbar öfver bordet, som tog från en af de närvarande damerna en broche, och höll den framför flere af de andra närvarande personerne. Nu syntes på bordet flere händer och armar, sammanknäppta till bön eller pekande uppåt. Vi ej allenast sågo flere gånger armar och händer, utan tryckte dem äfven ganska kännbart.”

Så står tryckt i Rymers broschyr. Många skola förmodligen protestera, — men låtom oss berätta vidare.

Hume begaf sig, försedd med medel af Rymer och dennes son, i Juli 1855 till Paris och derifrån till Florens, i hvilken stad han satte de engelske invånarne i mållös förundran. Här föregick en revolution hos honom. De amerikanska andesynerna föreföllo honom ej nog religiösa; den katolska kyrkan, hvilken har upptagit läran om underverken, ”trons älsklingsbarn”, bland sina satsar, syntes honom gynnsammare för hans egna hemlighetsfulla gåfvor . . . Hume öfvergick fördenskull till katolska kyrkan. Men dennas prester fördömde hans umgängelse med andar, hvilka sistnämnde derpå också, enligt Humes offentliga tillkännagivande, alldeles öfvergäfvade honom. En polsk adelsman antog sig nu den i saknad af andar och af penningar varande storheten och förde honom tillbaka till Paris, der Hume tillbringade flere månader sjuk och öfvergifven af sina andar.

hon tillbringat tiden, huru hon sjelf ofta hade varit ond öfver hennes tankspriddhet; — nu var allt förklaradt — Magdalena hade målat! — En tjänstlicka, hvars band nyss förut fört sopqvasten, hade straxt efteråt med mästernskap fört penseln öfver pergamentsytan. Hvilket underverk!

Rosalba Carriera fann det vara sin pligt att genast sätta grefvinnan Cosel i kännedom om upptäckten, och att begagna denna underrättelse såsom ett lämpligt medel att vinna tillbaka den mäktiga favoritens nåd.

Grefvinnan Cosel hade knappt af Rosalba erfarit rätta sammanhanget med porträttet, förrän hon brann af begär att få göra den unga talangfulla konstnärinnans bekantskap. Hon befallde, att Magdalena genast skulle infinna sig hos henne, och befallningen blef åtlydd.

Grefvinnan låg på en ottoman. En grön sammetsklädnings omhöljde hennes herrliga Junoniska gestalt; ett diadem af perlor smyckade hennes sköna hufvud och äfven hennes armar voro prydda med dyrbara smycken. Mot

Plötsligen återvände dessa, i Februari 1857, i fullaste kraft och mängd, de införde Humes namn och person i de högsta cirklar, ja på sjelfva det napoleonska hofvet. Under våren voro mr Hume och hans andar det herrskande konversationsämnet i Paris' salonger. Han förnyade sina under inför kejsaren, kejsarinnan och några bland deras utvalda. Man förundrade sig öfvermåttan, endast majestätet af den 2 December berömmes för att hafva visat sitt vanliga lugn. Han ville ej tro på andarne, sade han, såvida icke en osynlig hand klappade honom på skuldran. Straxt, berättar man, erhöill han osynliga, men ganska duktiga knuffar. Tro vi ej härpå, så tro ammor och barn det deremot helt säkert. — — De tyngsta bord flögo i luften i kejsarparets höga salong. En gång gömde kejsarinnan, efter spansk bruk, sin näsduk under ett af sina strumpband, och lät genom Hume fråga andarne hvar den fanns. Genast kände hon kalla händer, som framdrogo näsduken och läto den flyga i luften. Detta öfvergår ju trollkarlen Bosco! Tre herrar spelade en gång Hume ett spratt och bådö honom låta Sokrates och Fredrik den Store visa sig. De kommo, utan att Hume visste huru det tillgick, ehuru väl han hade lofvat att meddela sig med dem. På hans uppmaning förklarade också de båda andarne, att de voro verkliga menniskor, i de besvurnes sképnader.

Napoleon, som sjelf tror på ett oundvikligt öde, gynnade mycket Hume och

en af dessa välbildade armar stödde hon sitt stolt och djerft höjda hufvud. Hon var omgifven af den största glans och denna förfinade, utsökta lyx, som hon älskade och hvarmed hennes kunglige vän öfverhopade denna anspråksfulla qvinna. Hennes ansigte var vänt åt dörren och hennes brinnande svarta ögon rigtades forskande och genomträngande på den inträdande konstnärinnan.

Hon såg framför sig en enkelt klädd flicka, som i sitt sätt hade något lugnt och tryggt, i sitt ansigte något fint och nobelt. Hon tyktes nyss hafva inträdt i ungdomens mest blomstrande ålder; armarne voro runda och fylliga, händerna små, håret låg i hela sin glänsande prakt uppfästadt i en knut i nacken.

Ut i grefvinnsans hjerta uppstego förvirring och vrede. Det var henne ofanligt oangenämt, att gåtan med bilden upplöstes på detta sätt. — Hvem var den hjerfva? Huru tordes hon våga, att måla konungens porträtt och till och med så, som hon målat det, — med en älskandes ögon! — Om konungen erfore detta! Denne för qvin-

gaf honom medel till att sommaren 1857 ånyo besöka Amerika, der han skulle hemta sin syster för att låta uppfostra henne af kejsarinnan. Efter sin återkomst i September, kallades Hume pr telegraf till Fontainebleau, der Napoleon presenterade honom för konungen af Bäjern. Straxt derpå finna vi honom i Baden-Baden, i förtroget umgänge med konungen af Würtemberg och andra höga personer. Sedermera kallade andarne honom till Rom, der han genast träffade en vän, hvilken andarne hade tillsagt om hans ankomst samt att han skulle införa Hume i en högadlig rysk familj, grefve Kuscheleffs. Efter tre veckors förlopp gifte Hume sig med dennes syster. Brölloppet firades d. 1 Augusti förlidet år i Petersburg. Kejsaren lät representera sig vid högtidligheten af tvenne adjutanter och förärade mr Hume en diamanttring. Den ryktbare skriftställaren Alexander Dumas hade af grefven blifvit uttryckligen inbjuden till Petersburg för att vara bröllopsmarskalk.

Mr Hume hade vid sitt giftermål lofvat, att endast lefva för sin vackra fru och uppgifva umgänget med andar. Sålunda skulle, liksom i romanerne, allting slutats med brölloppet. Men man har nyligen erfarit, att andebesvärjaren, på den ryska kejsarliga familjens ifriga anmodanden, återigen oroat andar och bord. Hans verksamhet tycks således ännu ej vara slutad. Verlden har också en pligt att uppfylla emot honom, och den är, att

lig skönhet så känslige konung, — denne August den starke var vis à vis det täcka könet blott alltför mycket August den svage!

En hel hop vidriga bilder jagade omkring i grefvinnsans hjerna, i det hon, oense med sig sjelf om hvad hon skulle säga, betraktade flickan med ”mörka och högfärdiga blickar.

»Hvem är ni?» utstötte hon slutligen skarpt och häftigt.

»Magdalena Carlotti!»

»Er far?»

Intet svar. Grefvinnan upprepade frågan, men erhöill icke heller nu något svar. Då utbröt hon vred:

»Ni har målat konungens porträtt? — Hvar har ni haft tillfälle att se hans majestät?»

»Här i huset.»

Grefvinnan bet sig i läppen. Hon ryckte i banden på sin klädning. Slutligen kunde hon ej längre tämja sin uppbrusande vrede och utfor med häftighet:

om möjligt utröna huruvida Hume bör räknas till Cagliostros eller Boscos själsförvandter, eller om med honom ett nytt slag af undermenniskor har uppträdt.

Hvarjehanda.

Forntidens Rothschildar. I vår tid beundrar man börskonungarnes rikedomar, en Rothschild, en Coutts m. fl. matadorer i den Londonska och Parisiska penningverlden — och huru fattiga synas ej dessa moderna penningfurstar, jemförda med den romerska forntidens Krösusar. Låtom oss först ihågkomma Neros lärare, filosofen Seneca. Denne mans exempel visar, att man rätt väl kan vara filosof och dock derjemte kan vara rik och lefva godt; ty den förmögenhet han efterlemnade vid sin ofrivilliga död — han måste, som bekant, på kejsarens befallning själf afhända sig lifvet — uppgick till ett belopp af 30 millioner gulden. Den till ett ordspråk vordne Crassus, som gjorde det namnkunniga tåget mot Partherna, hade i fast egendom 20 millioner gulden och hans mobiliera förmögenhet: kontanta medel, slafvar, dyrbara husgeråd och smycken gingo till lika högt belopp. Lentulus som bedref en augurs högre taskspelareryrke och förutspådde människornas öden af fåglarnes flykt, liksom nuförtiden mr Hume af dansande bord m. m., efterlemnade en förmögenhet af 40 mill. gulden — ett bevis, att i den klassiska forntiden såväl som nuförtiden char-

lataneriet var en ganska vinstgivande sak! Tiberius egde en privatförmögenhet af 270 mill. gulden och hans fänige efterträdare Caligula var skicklig nog att på ett år bortslösa denna kolossala summa. Med dessa stora rikedomar höllo de förnäma Romarnes skulder naturligtvis jemna steg. Julius Cesar hade, innan han erhöll ett af republikens embeten, 33 millioners skulder, Antonius var skyldig 6 mill., Apicius bortslösade på 3 år öfver 6 millioner. Och då vi läsa om dessa mäns lefnadssätt, skola vi finna dessa förhållanden helt naturliga. I vansinnigt öfvermod gaf Lucullus i sin praktfulla Apollosal fester, af hvilka hvar och en kostade 22,000 gulden; den i laster och yppighet försjunkne romerske kejsaren Heliogabalus utgaf för en enda måltid 300,000 och skådespelaren Aesopus äfvenledes för en måltid 1 million gulden.

Winans nya experimentalångfartyg (hvaraf Ill. Sönd. Magasin N:o 1 för d. 2 Januari d. å. innehållit teckning jemte beskrifning), som är byggdt i Baltimore och har form af en cigarr, har nu fullbordat sin andra profresa och säges hafva tillryggalagt 14 eng. (2 1/3 svenska) mil i timmen. Fartyget skall byggas längre och spetsigare.

Garibaldi och hans krigsföretag.

Samme person, som lemnat teckningar af krigsscenerne, berättar i ett af de bref, som han medsänder dessa teckningar, följande:

»Den teckning, jag skickar eder af San-Fermo framställer början till anfallet å de österrikiska positionerne. Under vår vistelse i Como anlände från alla håll beväpnade frivillige, borgare, lemnande sina hem för att erbjuda sina tjänster åt denne general (Garibaldi), som egnar alla sina krafter åt frihetens seger i Italien.

»Då vi anlände till Como, läto vi ledsaga oss till hotellet, hvarest vi träffade generalen. Långe hade vi eftersträfvat detta möte, och belönades rikligen för vår möda genom det hjertliga emottagande, som vi rönte af hjelten. Hans vänlighet behagar utomordentligt och i hans anletsdrag paras själsstyrka med välvilja, hvilken sistnämnda ger behag åt hans tal och hela sätt. Jag yttrade min önskan att få taga ett porträtt af honom, med beredvillighet samtyckte han härtill, och då jag slutat det, skref han sitt namn derunder. Derefter inviterade han oss till middag. Ämnena för vår konversation voro de närvarande tilldragelserna. Han berättade för oss sättet huru han hade bemäktigat sig Como. Det är nästan obegripligt huru en general med en sådan armé kan beseгра så talrika krigareskorer.

»Oförskämda! — Huru har ni kunnat våga att porträttera konungen? — Konungen! Ha — konungen!»

»Grefvinnan, jag fann, att jag aldrig kunnat välja någon bättre modell. Konungen är en skön man.»

»Så? — Finner ni det?» ropade grefvinnan likblek med ett något vanstäldt leende.

»Ja, det finner jag.»

»Bort från mina ögon, oförskämda!» skrek fru von Cosel, utom sig af vrede och raseri. »Man skall spärra in er i tukthuset, ni landstrykerska!»

»Jag är ej rädd för någon!» svarade den unga flickan.

»Med detta porträtt,» fortfor grefvinnan, »har ni velat bege er till konungen för att tiggas om något. Dessa usla främlingar, som öfversvämma vår stad och tömma våra fickor, likna hvarandra på ett hår; ett pack, som man ju förr desto heldre borde köra ut med piskslängar, om icke ännu värre! — O, jag känner dessa varelsor, som,

byggande på sitt vackra yttre, komma hit för att göra lycka. — Jag känner dem.»

»Utan tvivel, grefvinnan, känner ni dem! Och hvarför skulle det icke äfven lyckas mig, om jag föröfrigt ville, äfvensåväl som andra, hvilka nu bo i palatset? Jag har emellertid icke den förebräelse att göra mig som ni, att jag slitit äktenskapliga band och tillätit att man fått köpa mig af min man.»

Fru von Cosel svarade icke; nästan vanmäktig af ilska och raseri, vacklade hon fram till klocksträngen, för att tillkalla sin betjening.

Den unga flickan trädde henne i vägen. Med fast stämma sade hon:

»Håll, icke ett steg längre! Ingen skandal! — Jag är af en lika gammal adlig slägt som ni, grefvinnan! Jag är grefve Coccinis dotter. Venetianske gesandten känner mina förhållanden, han förvarar mina papper. — Skicka till honom och öfvertyga er om sanningen af mina ord; till dess ni får svar, skall jag ej lemna detta hus.»

Utan att bevärdiga grefvinnan med någon helsning skred hon ut genom dörren.

Man kan tänka sig, att fru von Cosel icke dröjde med att förskaffa sig visshet. Hon skref till gesandten en kort biljett, som i få ord innehöll flickans uppgift och bad om ofördröjligt svar.

I stället för skriftligt svar kom gesandten själf och genom hans intyg blef Magdalena erkänd som grefvinnan Coccini, för hvilken hon utgifvit sig.

Gesandten hade ett längre samtal mellan fyra ögon med grefvinnan Cosel. Denna innehållsrika dags händelser slötos dermed, att Magdalena lemnade palatset i gesandens vagn och att grefvinnan Cosel gjorde en ceremonios nigning för henne, utan att tillägga ett enda ord till ursäkt för sitt förra beteende.

(Forts.)

Anfallet på och intagandet af San-Fermo af Garibaldi's trupper.

Härned följer Romanbihanget. "Arivet," pag. 9 - 16.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 10 Juli.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.